

СОЦІАЛЬНІ КОМУНІКАЦІЇ

УДК 070.489-055.2=162.1

ЕВОЛЮЦІЯ УКРАЇНСЬКИХ ЖІНОЧИХ ЖУРНАЛІВ

Мудра І.М., Кіца М.О.

Національний університет «Львівська політехніка»

Жіночі журнали є досить популярними серед жіночої частини населення. Тому у статті розглянуто еволюцію жіночих журналів в Україні. А також показано сучасний стан жіночих журналів в Україні.

Ключові слова: жіночий журнал, жінка, глянець, еволюція.

Постановка проблеми. Жіночі журнали є джерелом різнопланових корисних порад, цікавих новин з життя відомих та успішних людей, а також чудовим способом провести дозвілля. Жіночі журнали висвітлюють жіночий спектр проблем та тем. В таких виданнях читачки можуть знайти поради на всі випадки життя та дізнатися про модні тенденції. Такі журнали виконують антистресову функцію [10]. Для жінок журнали цікаві тим, що є своєрідним путівником по життю. Щоб стати такими як вони є нині жіночі журнали пройшли довгий історичний шлях.

Мета статті – дослідити еволюцію українських журналів. Поставлена мета потребує таких завдань: розглянути історію українських жіночих журналів за період Австро-Угорщини; показати історію розвитку жіночих журналів у Радянські часи; подати сучасний стан жіночих журналів на медіаринку України.

Аналіз останніх досліджень. Стан та історію жіночих журналів досліджували: М. Богачевська-Хом'як, Л. Волинець, Ю. Гусева, О. Кир'янова, О. Кісь, Є. Кононенко, Ю. Коханова, О. Марушевська, Лу Мімі, Н. Олійник, В. Передирій, О. Пльонкіна, Н. Сидоренко, Т. Старченко, Л. Смоляр, Л. Таран, К. Шаповал, Л. Шарончикова та ін. Але у їхніх працях глянецеві жіночі журнали не виступають окремим об'єктом дослідження. Також нам не вдалося знайти працю, де б всю історію українських жіночих журналів подавали у єдиній публікації чи монографії.

Виклад основного матеріалу дослідження. Перш ніж говорити про перші жіночі журнали, які видавалися на території сучасної України, варто нагадати, що Україна як незалежна держава, зі всіма нинішніми територіями, утворилася у 1991 році. У XIX столітті коли з'являлися перші жіночі журнали територія нинішньої України входила до двох великих імперій – Австро-Угорської та Російської. На початку XX століття було кілька спроб проголошення незалежності України, але така держава існувала не довго. У XX столітті після I світової війни українські землі були поділені між Польщею, Чехословаччиною, Румунією і СРСР, а після II світової війни – нинішня Україна (УРСР) входила до Радянського союзу. І лише 24 серпня 1991 року проголошено Українську державу. Тому при дослідженні історії розвитку жіночих журналів ми брали до уваги функціонування преси на територіях, які входять до теперішньої незалежної України.

У становленні та подальшому функціонуванні українських журналів для жінок можна виділити наступні періоди: 1) середина XIX ст. – 1920 р. – формування та становлення преси для жінок; 2) 1921-1939 р. – найпотужніший розвиток жіночої періодики в Галичині та поява радянських часописів для жінок у Наддніпрянській Україні; 3) 1940-1989 р. – пасивний період жіночої преси, вихід пропагандистських радянських видань для жінок; 4) з 1990 р. – початок формування та розвитку сучасної періодики для жінок в Україні [13].

Першим періодичним часописом для українських жінок, який почав виходити у Львові був часопис «Дзеннік муд парискіх» («Dziennik Mód Paryskich») (1840-1848) – видання кравця Т. Кульчицького. Спочатку журнал був задуманий як часопис моди з добре проілюстрованими зразками європейської моди. Т. Кульчицький намагався прорекламувати власну майстерню. Згодом часопис перетворюється у громадське, літературно-мистецьке видання. Феномен «Дзенніка» полягав в його універсальності: він містив публіцистичну частину, що наближувала його до видання журналістського, літературну частину, що робила його подібним до літературних часописів, політичні публікації, що уподібнювали його до суспільно-політичних тижневиків, ілюстровану сторінку моди, що дає підстави вважати його часописом моди. Свого часу «Дзеннік» був популярним виданням не тільки Галичини, а й усієї Польської держави. Софія Сокул виокремлює чотири етапи видання часопису: (1839-1840), коли видавець намагався отримати дозвіл на видання часопису; (1840-1845), коли за редакцією Л. Борковського «Дзеннік» став журналом для дам найвищих суспільних верств, органом руху емансипації; (1846-1848), коли редакцією завідував Ян Добжанський; (друга половина 1848 – перша половина 1849 рр.), коли під впливом Весни народів часопис перетворився у суспільно-політичне видання [15, с. 74].

Найпершим українським часописом для жінок вважають видання «Лада: Письмо поучительное русским молодлицам и девицам в забаву и поучение», що виходило з 1853 р. у Львові під редакцією Северина Шеховича. Протягом 1868-1870 р. С. Шехович займається редакцією ще одного жіночого часопису «Русалка: Письмо для красавиць». Ці журнали видавав чоловік, тому в них висвітлювались чоловічі погляди на призначення і місце жінок у суспільстві та світі, які «должны

буть прозорливими, мудрими, достойними любви супругами, мудрими, рачительними матерями, верними, оццадливими домостроительницами» («Предназначеніе женского пола», с. 9) [12, с. 64].

Особливе значення серед жіночих видань мав альманах «Перший вінок». Його ідейним натхненником та засновницею була Наталія Кобринська, відома як ініціаторка першої в Україні офіційної організації жіноцтва. «Перший вінок» став основоположником розвитку жіночих видань, в редакції та виданні якого брали участь самі жінки. Він був заснований у Львові 1889 р. під редакцією Наталії Кобринської та Олени Пчілки. З самого початку діяльності альманаху до випуску були залучені найкращі жіночі творчі сили як Наддніпрянщини, так і Західної України: Людмила Старицька, Анна Павлик, Олена Пчілка, Уляна Кравченко, Леся Українка, Олеся Бажанська, Дніпрова Чайка та інші. Функціонування «Першого вінка» стало можливим за рахунок фінансової підтримки Олени Пчілки та приватних пожертв [1, с. 168].

Цим Н. Кобринська не припинила свою видавничо-редакторську діяльність, і у 1893, 1895, 1896 роках власним коштом видала та відредагувала у Стрию три номери «Нашої долі», де спробувала переконати громадськість, що організація українського жіноцтва необхідна для вдосконалення праці жінок в громаді і загалом для української справи [3, с. 12].

Подальший випуск жіночих часописів у Західній Україні відбувався вже на початку ХХ ст.

У 1908 р. у Львові «Кружок українських дівчат» започаткував вихід часопису, який мав назву «Мета: Орган преси українських поступових жінок» і був направлений на найширші кола жіноцтва, залучити їх до суспільного життя, щоб жінка могла і сміла мати голос в усіх загальнолюдських справах. Це був журнал ідеологічного спрямування, в першу чергу розрахований на активісток жіночих організацій та міські кола інтелігенції.

У 1912 р. в газеті «Діло», найдавнішому українському щоденному виданні, що функціонувало у Львові, почав видаватись безкоштовний додаток «Жіноче діло». На шпальтах «Жіночого діла» переважно висвітлювалися проблеми освіти, рівноправності та економічної свободи жінок, якої можна домогтися працею.

Наступне галицьке жіноче видання має назву «Наша мета: часопис робітничого жіноцтва». Воно з'явилося у Львові в 1919 р. в часи творення і занепаду української державності. На початку 1920 р. через брак коштів видання перейшло під керівництво соціал-демократичної партії України. «Наша мета» була часописом для «жінок пролетаріату і тих, хто прагнуть помінати лад», на перше місце ставиться класова солідарність, а тільки після неї – статеві. Протримавшись по липень 1920 р. часопис завершив свою діяльність.

Українські читачки Галичини читали такі польські жіночі видання, які видавалися у Львові, як «Gospodarstwo kobiece», яке 1918 року виходило як «місячник, присвячений годівлі худоби, домашньому господарству на селі та сільському вихованню жінок», видання було додатком до «Rolnika», часопису, яке видавав Комітет Еко-

номічного Товариства; «Praktyczna gospodynie»; часопис «Gios gospodyc wiejskich» (заснований 1934 року), присвячений жіночим справам, господарським і освітньо-культурним [14, с. 78].

Зовсім іншими у цей період часу (середина ХІХ ст. – 1920 р.) були обставини з жіночими часописами на Наддніпрянській Україні, яка у той час була у складі Російської імперії. До 1905 року й мови не могло йти про національні періодичні видання, зокрема й про жіночі, адже усі вони були під забороною протягом тривалого періоду. Але українки читали російські журнали, наприклад «Модне щомісячне видання, або Бібліотека для дамського туалету» його видавець і редактор Н.І. Новиков, адресував цей журнал «прекрасним дамам» і сподівався, що видання буде виконувати виховну, просвітницьку та розважальну функції. А також поверне до роботи в редакції авторів-жінок. Однак через нечисельність читачок аудиторії, через рік журнал закрився (відсоток грамотного жіночого населення був досить низьким) [19]. А також на початку ХХ століття виходили такі жіночі видання: літературно-громадські («Жінка» (1907-1917), «Дамський світ» (1907-1917), «Жіноча справа» (1910-1918), «Журнал для господинь» (1912-1918), «Світ жінки» (1912-1917), «Журнал для жінок» (1914-1918)); суспільно-політичні (феміністські: «Жіночий вісник» (1904-1917), «Союз жінок» (1907-1909); журнал більшовиків: «Працівниця» (з 1914 р.); модні, з домоводства, рукоділля і літературні («Модний кур'єр» (1900-1910) «Ворт» (1905-1913), «Домашня кравчиня» (1906-1908), «Парижанка» (1908-1910), «Жіночий світ» (1909-1911), «Білизна і вишивки» (1909-1916), «Моди для всіх» (1910-1914)), а також продовжили свою роботу журнали, створені в останній чверті ХІХ ст. («Модний світ і модний магазин» (1883-1905), «Вісник моди» (1885-1916), «Віденський шик» (1899-1908), «На допомогу матерям» (1894-1904) та ін.) [19].

На початку Першої світової війни припинили свою діяльність усі українські журнали, почали відбуватися переслідування та арешти українських активістів. Тільки влітку 1917 р. на території Наддніпрянської України, в Києві, у перший раз виходить, хоча і нетривалий час, окреме жіноче видання «Жіночий вісник» (вийшло лише два номери – 11 червня та 22 серпня), офіційний пресовий орган Українського союзу жіноцтва.

Отже, для жіночих часописів першого періоду (середина ХІХ ст. – 1920 р.) характерними були такі особливості: вони насамперед ставили за мету культурно-просвітницьку та організаційну діяльність; їхнє існування було нетривалим – зазвичай не більше року; вони створювалися та видавалися силами самих жінок, які виступали в якості редакторів, авторів, дописувачів, читачів; не мали визначних меценатів і видавилися переважно на кошти читачок; часто виходили не у вигляді окремих видань, а як додатки до великих органів преси; не однаковою інтенсивністю був розвиток жіночої преси у Західній та Наддніпрянській Україні; основними центрами преси для жінок були Львів («Лада», «Русалка», «Мета», «Жіноче діло», «Наша мета») та Київ («Жіночий вісник») [5, с. 153].

На 20-30-ті роки припадає бурхливий розвиток і діяльність преси для жінок в Галичи-

ні (входила до складу Польщі), яка поставила за мету посилення національної самосвідомості і громадянське пробудження самої жінки. Союз українок відзначився активною видавничою діяльністю у цей час. Першою офіційною спробою створення власного пресового органу стало видання у 1922 р. «Жіночого вісника». Діяльність цього часопису була недовготривалою, тому що він виходив не в якості окремого видання, а мав вигляд тематичної сторінки у газетах «Громадський вісник» (березень-серпень) та «Діло» (вересень-грудень). Окрім цього, він не мав своєї рубрики, а тому губився серед решти інформації, що виходила в цих газетах. Наступним виданням, що виходило за ініціативи Союзу українок, був часопис «Нова хата». Він мав завдання дати розвиток народному українському мистецтву. Протягом 1925-1939 років журнал видавав кооператив жінко «Українське народне мистецтво», в який 1923 р. був перетворений господарський відділ Союзу українок [4, с. 98].

Активну видавничу діяльність проводила також Коломийська філія Союзу українок. В 1925 р. у видавництві, яке було засноване Оленою Кисілевською у власному будинку, починає вихід часопис «Жіноча доля», який мав на меті популяризувати ідеї Союзу українок і допомагав залученню жіноцтва, переважно селянок, до організованого суспільно-політичного життя. За матеріального сприяння редакції видання «Жіноча доля» засновані були декілька проілюстрованих календарів-альманахів, наприклад такі як, «На новий шлях» (1926), «Наш світ» (1927), «Наша книга» (1928), «Для неї – все!» (1929), а також календар з порадами «Жіноча доля» (1930). Окрім цього, протягом 1932-1939 рр. виходили два додатки до «Жіночої долі»: «Жіноча воля: Часопис для сільського жіноцтва» та «Світ молоді», який мав на меті патріотичне виховання молодих українок [7, с. 150].

Наприкінці 30-х років ХХ ст. політичний стан на Західній Україні відзначився значними обмеженнями всього українського руху і та зокрема жіночого. У 1938 р. через заборону з боку польського уряду припинив свою діяльність Союз українок разом з власним пресовим органом – часописом «Жінка». В 1938 році це видання функціонує під назвою «Громадянка», а білі плями, що інколи з'являються на шпальтах часопису, говорять про те, що матеріал не схвалила польська цензура. Проте з початком 1939 року спостерігається зменшення утисків, і «Жінка» починає діяльність знову, хоча і нетривалий час – до 1 вересня 1939 року [11, с. 27].

В 30-х рр. з'являється український жіночий часопис на Буковині, яка тоді була у складі Румунії. У 1931-1932 рр. чернівецький журнал «Самостійна думка» видавав додаток «Самостійна думка Української Матері», який мав свою нумерацію і виходив як самостійне періодичне видання. Редактором та ідейним натхненником часопису була Сидонія Гнідий-Никорович. Окрім того, у статті М.М. Романюка «Періодичні видання Північної Буковини доби Національного відродження (1928-1937 рр.)» є ще згадка про видання в 1935 р. чернівецькою газетою «Хліборобська правда» сторінки «Жіночі справи», яку також редагувала С. Гнідий-Никорович [17]. Це

свідчить, що зацікавленість жіночими проблемами зростала, хоч відомостей про інші українські жіночі видання того періоду не було знайдено.

На жаль нам не вдалося віднайти згадки про жіночі видання Закарпаття, тому можемо припустити що їх не було. Але нам відомо що тим краєм поширювалися такі видання як часопис «Жіноча доля», яку видавав Союз українок (проводив активну діяльність на території Закарпаття).

Радянський період жіночої преси. Під час розвитку та функціонування української преси жінок на території Західної України у 20-х роках в УРСР починають свою діяльність ідеологізовані жіночі видання, в яких були відсутні національні особливості. Із започаткуванням радянської влади в Україні було знищено всі приватні видання та офіційні органи преси громадських організацій. У всієї жіночої преси був лише один видавець – ЦККП(б), а пізніше – Центральний відділ Робітниць та Селянське ЦККП(б) [2 с. 169]. Це помітно звузило діапазон тематики жіночих видань, уявлення про пресу були викривлені ідеологічними вимогами, що надало їй одностороннього спрямування. Окрім тематичної направленості, була зменшена і власне кількість видань, майже усі вони виявилися недовготривалими.

Часопис «Жінка» (1920 рік) був започаткованим виданням жіночої преси у Наддніпрянській Україні радянського періоду і заснований у Києві. За тривалістю існування це був унікальний жіночий часопис, адже його видавництво в Україні продовжувалося під час всього радянського періоду. Він існує, і у наші дні. У 1945 р. внаслідок тогочасних суспільно-політичних умов, журнал змінив свою назву на «Радянська жінка» і під такою назвою виходив по листопад 1991 р. У часи розвитку української незалежності журнал повертається до початкової назви «Жінка». Це видання вирізнялось серед інших видань для жінок бажанням зберегти певні традиції давньої української преси, зокрема висвітленням проблем сімейного виховання, ведення хатнього господарства тощо [8, с. 128].

У Харкові з 1924 р. в започаткував свій випуск ще один жіночий журнал «Селянка України» – орган ЦККП(б)У, який у вересні 1931 р., також під впливом суспільно-політичних аспектів, змінив свою назву на «Колгоспниця України». Журналу була притаманна чітка ідеологічна спрямованість. Матеріали переважно були присвячені досягненням жінок у їхній роботі на користь Радянського Союзу. Нав'язливо пропитували гасло: радянська жінка – це передусім працівник, нерівноправності статей в СРСР немає, адже жінка може виконувати будь-яку працю нарівні з чоловіком.

Для ефективною агітації комуністичних ідей серед українських жінок створювалися жіночі журнали, які випускалися українською мовою і не мали жодних національних ознак. Але навіть ці виданням були, зазвичай, недовговічними, окрім «Радянської жінки». З плином часу майже всі радянські жіночі журнали об'єднувалися в універсальні видання для жінок усіх республік СРСР, такі як «Работниця» чи «Крестьянка».

Жіночі журнали сьогодні. Сьогодні медійний ринок України відрізняється насиченістю і різноманітністю. За регіонами України жіноча преса

розподіляється нерівномірно. Рекордна кількість жіночих журналів виходить у центральному регіоні (43), завдяки Києву, де розташовані редакції 40 видань для жінок. На другому місці за кількістю жіночих часописів східний регіон (24), для нього також є притаманним нерівномірний розподіл видань за областями. На півдні України зареєстровано 14 жіночих видань, а на Західній Україні – 11. Найнижча кількість жіночої преси зареєстрована у північних областях (3) [17].

Видавцями журналів для жінок є приватні особи, редакційні колективи, ТЗОВ, малі приватні підприємства тощо. Багатьма глянцевиими українськими журналами сьогодні володіють найбільші видавничі осередки Європи: німецький видавничий дім Burda (ДП «Бурда-Україна»), який налічує близько 30 найменувань. Суто жіночих видань – 10, серед яких 6 зареєстровані в Україні: «Лиза» (тираж – 220 тис. прим., виходить щотижня), «Даша» (40 тис. прим., щотижня), «Добрые советы» (280 тис. прим., щомісячно), «Burda» (70 тис. прим., щомісячно), «Mini» (100 тис. примірників, щомісячно), «Verena» (15 тис. прим., щомісячно). Іншим могутнім інвестором періодики в Україні виступає шведський видавничий дім Edipresse Ukraine (Едіпрес Україна), що має 19 різнотипних журналів, зареєстрованих у нашій державі. Серед них 5 журналів суто жіночого спрямування: «Единственная» (280 тис. прим., щомісячно), «Полина» (165 тис., щотижня), «Юная леди» (40 тис. прим., щомісячно), «Рукоделие» (20 тис. прим., щомісячно), «Твое здоровье» (90 тис. прим., щомісячно). Варто зазначити, що існують інші гляцеві журнали

для жінок в Україні: «Женский журнал», «Ева», «Караван историй», «Натали», «Пані», «ELLE», «Cosmopolitan», «Cosmolady» та ін. [18, с. 209].

До іншої ніші подібних видань слід віднести дешевші за ціною, менш яскраві за оформленням часописи: «Дарина», «Радости и печали», «Моя судьба», «Успехи и поражения», «Истории из жизни», «Истории из конвертов», «Вдвоем», «Встреча плюс» та ін. Тиражі таких часописів не перевищують накладів гляцевих журналів, але також не малі: 181 тис. («Истории из жизни»), майже 118 тис. («Успехи и поражения»), 60 тис. («Моя судьба»), 30 тис. («Дарина»), 26 тис. («Радости и печали») [18, с. 210].

Серед журналів, які продаються в Україні, є і незначна частина видань жіночих організацій, зокрема: Союз українок («Українка»), Львівське жіноче християнське Марійське товариство «Милосердя» («Діти Марії»), Київська міська організація солдатських матерів («Солдатські матері»), Запорізька жіноча екологічна організація «Дочери Землі» («Феминистка»), Спілка жінок Покровщини («Берегиня»), Спілка жінок Охтирщини «Лада» («Роксолана») [17]. Ці видання є вузько-спеціалізованими та виходять незначним тиражем.

Висновки. Отже, в історії розвитку жіночої преси в Україні є багато хороших і яскравих зразків жіночих журналів. Вони стали фундаментом сучасних жіночих журналів. Нині ринок жіночих журналів в Україні є досить насичений. На ньому є журнали і відомих закордонних видавництв, які успішно конкурують з вітчизняними.

Список літератури:

1. Барановська І. Жіночий рух міцнішає / І. Барановська // Жіночий світ. – 2011. – Ч. 2.
2. Барановська І. Журнал «Жіночий світ» у контексті жіночих видань України / І. Барановська // Журналістика: Науковий збірник / За ред. Н. М. Сидоренко. – К.: Ін-т журналістики Київ. нац. ун-ту імені Тараса Шевченка, 2003. – Вип. 2 (27). – С. 168-171.
3. Божко С. По той бік телекрану / С. Божко // Очима жінок. – 1997. – № 1. – С. 12.
4. Боннер-Смеюха В. В. Типологическая характеристика современных российских журналов для женщин / В. В. Боннер-Смеюха // Филологический вестник РГУ. 2010, № 2.
5. Волинець Л. Українська жіноча преса в минулому / Л. Волинець // Сучасність. – 1974. – 298 с.
6. Волобуєва А. Гендерна політика у дзеркалі преси (моніторинг газет «День», «Дзеркало тижня», «Столиця», «Хрещатик») / А. Волобуєва // Вісник Дніпропетр. ун-ту. Літературознавство. Журналістика. – 2012. – 322 с.
7. Дашкова Т. «Работницу» – в массы»: политика социального моделирования в советских женских журналах 1930-х годов / Т. Дашкова // Новое литературное обозрение. – 2007. – 192 с.
8. Дроздовська О. Українські часописи повітових міст Галичини (1865-1939 pp.): Історико-бібліографічне дослідження / О. Дроздовська – Львів, 2001. – 364 с.
9. Журналістика: словник-довідник / [авт.-уклад. Михайлин І. Л.] – К.: Академвидав, 2013. – 320 с.
10. Зачем нужны женские журналы // [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.semya-rastet.ru/razd/zachem_nuzhny_zhenskie_zhurnaly/.
11. Кононенко Є. Іхня наука виживання серед чоловіків / Є. Кононенко // Критика. – 1999. – № 6. – С. 27-28.
12. Коханова Ю. Е. Промоушн печатного издания на информационном рынке / Ю. Е. Коханова // Вестник Моск. гос. ун-та. Сер. 10: Журналистика. – 2000. – № 6. – С. 53-65.
13. Левченко К. Права жінок: зміст, стан та перспективи розвитку: Монографія / К. Левченко. – Харків: Вид-во НУВС, 2001. – 348 с.
14. Павлюх М. Практичні польські жіночі часописи Львова господарського характеру (1839-1940) / М. Павлюх // Вісник Львівського університету. Серія Журналістика. 2014. Випуск 39. – С. 77-81.
15. Павлюх М. «Dziennik mądrych pańskich» – перший польський жіночий часопис Львова (1840-1848) «Dziennik / М. В. Павлюх // Наукові записки Інституту журналістики. – 2015. – Т. 59. – С. 73-80.
16. Пленкина Е. Проблемы типологии женских изданий [Електронний ресурс] / Е. Пленкина // Научно-культурологический журнал. – № 22 (76) – режим доступу: <http://www.relga.ru/Environ/WebObjects/tgu-www.woa/wa/Main?level1=main&level2=articles&textid=524>.
17. Олійник Н. Жіноча преса в Україні: минуле та сучасність [Електронний ресурс] / Н. Олійник // Журнал «І», 2003 – Режим доступу: <http://www.jil.lviv.ua/n27texts/oliynuk.htm>.
18. Сидоренко Н. М., Сидоренко О. О. «Життєві історії» – провідний жанр журналів для жінок в Україні / Н. М. Сидоренко, О. О. Сидоренко // Культура народів Причорномор'я. – 2007. – № 101. – С. 208-212.
19. Смеюха В. В., Такаянаги С. Развитие женской прессы России и Японии в начале XX в. / В. В. Смеюха, С. Такаянаги // Медиаскоп. 2016. Вып. 2. – Режим доступа: <http://www.mediascope.ru/?q=node/2104>.

Мудра И.Н., Кица М.О.

Национальный университет «Львовская политехника»

ЭВОЛЮЦИЯ УКРАИНСКИХ ЖЕНСКИХ ЖУРНАЛОВ

Аннотация

Женские журналы достаточно популярны среди женской части населения. Поэтому в статье рассмотрены еволюцию женских журналов в Украине. А также показано современное состояние женских журналов в Украине.

Ключевые слова: женский журнал, женщина, глянец, эволюция.

Mudra I.M., Kitsa M.O.

National University «Lviv Polytechnic»

EVOLUTION OF UKRAINIAN WOMEN'S MAGAZINES

Summary

Female journals are quite popular among the female population. Therefore, the article deals with the evolution of women's magazines in Ukraine. It also shows the current state of women's magazines in Ukraine.

Keywords: women's magazine, woman, gloss, evolution.